

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Potem ko se je po vsem svetu zaključilo sveto leto usmiljenja, se je začel adventni čas in novo liturgično leto. Cerkev nas spodbuja, da s pospešenim tempom stopamo Gospodu naproti. To je vedno aktualna spodbuda, v času priprave na božič pa še posebej potrebna.

Vsem so se nam v dušo vtisnile besede, ki bodo v naslednjih tednih napolnile vse: *Veni, Domine, et noli tardare*¹; pridi, Gospod, in nikar se ne múdi. Povabljeni smo, da usmerimo pogled v Kristusa, medtem ko se spominjamo njegovega zemeljskega rojstva v Betlehemu in pričakujemo — prav tako z veseljem in mirom — njegov prihod v slavi ob koncu časov. Če bi si ne prizadevali za to, bi vsakodnevne skrbi in enolično ponavljanje dni morda spremenili našo vsakdanjo hojo v pusto, nezanimivo bivanje in oslabili pričakovanje srečanja z Odrešenikom.

Od tod ta čudoviti klic Cerkve: Pridi, Gospod Jezus! Kakor je govoril sv. Bernard, se med prvim in drugim adventom zgodi *adventus medius*, vmesni Kristusov prihod, ki zapolni vse razsežnosti našega bivanja. »Ta vmesni prihod je kakor steza, ki vodi od prvega k poslednjemu: ob prvem prihodu je bil Kristus naše odrešenje; ob drugem se bo razodel kot naše življenje; v tem vmesnem pa je naš počitek in naša tolažba.«²

Ob pripravi na bližajoče se obhajanje Jezusovega rojstva v Betlehemu nas ti tedni vodijo k spoznavanju, kako se nam z vsakim trenutkom bliža Bog; čaka nas v zakramentih — zlasti v zakramentu spovedi in evharistije — in prav tako v molitvi ter delih usmiljenja. »Zbudi se! Spomni se, da prihaja Bog. Ne včeraj, ne jutri, temveč danes, sedaj. Edini in resnični Bog, 'Bog Abrahama, Izaka in Jakoba' ni Bog, tam nekje v nebesih, ki se ne zanima za nas in našo zgodovino, temveč je Bog-ki-prihaja.«³

Vsak dan tega pričakovanja nas umešča prav blizu Marije in Jožefa, pa tudi Simeona, Ane in vseh pravičnih stare zaveze, ki so željno pričakovali prihod Mesija. Vstopimo v Gospodovo hrepenenje — kajti *njegovo veselje je pri človeških otrocih*⁴ —, ki se razkriva v zgodovini odrešenja. Kako se trudimo, da bi se odzvali nanj? Pogosteje obračajmo svoj pogled k Devici Mariji in sv. Jožefu: premišljujmo, kako sta iz dneva v dan z večjo zavzetostjo pričakovala rojstvo Božjega Sina. Razumljivo je mnenje, da so se v mesecih pred tem nebeškim dogodkom njuni pogovori vrteli okrog Jezusa. Zelo aktualne so besede našega Očeta: ***Z veseljem spremljaj Jožefa in Marijo ... in spoznal boš izročilo Davidove hiše: Slišal boš govoriti o Elizabeti in Zahariju, dotaknila se te bo najčistejša Jožefova ljubezen in vsakokrat, ko bosta omenila Dete, ki se bo rodilo v Betlehemu, ti bo srce začelo biti močnejše ...***⁵ Predlagam vam, da z večjo predanostjo molimo Angelovo češčenje.

¹ Bogoslužni molitvenik, prve večernice 1. adventne nedelje, prošnje.

² Sv. Bernard, *5. govor o adventu*, 1 (Bogoslužni molitvenik, sreda 1. adventnega tedna, drugo berilo).

³ Benedikt XVI., homilija 2. 12. 2006.

⁴ Prim. Prg 8,31.

⁵ Sv. Jožefmarija, *Sveti rožni venec*, 2. skrivnost veselega dela.

V tem našem času, kompleksnem in hkrati vznemirljivem, obstaja nevarnost, da nas vrvež okoli nas, ne da bi se tega zavedali, potisne v raztresenost: da bi ne mislili več na to, da je Gospod zelo blizu. Jezus se nam daje v celoti, zato je povsem normalno, da od nas zahteva veliko. Če ne razumemo te resničnosti, pomeni, da ne razumemo, ne dojemamo božje ljubezni.

Toda pustimo neobičajne ali izredne situacije ob strani. Gospod pričakuje, da se trudimo uresničevati običajne naloge kristjana. Zato vam predlagam, da naslednji tedni — ki so v mnogih deželah zaznamovani z naraščajočimi zunanji pripravami na božič — pomenijo na vaši poti naraščajočo zbranost v odnosu do Boga in v velikodušnem in veselem služenju drugim. Sredi hitenja in nakupovanja — ali finančnih stisk, ki so morda povezane z določenim pomanjkanjem socialne varnosti —, vojn ali naravnih nesreč se moramo zavedati, da Bog bdi nad nami. Na ta način bomo dosegli mir srca. Usmerimo svoj pogled h Kristusu, ki prihaja, kot je papež pred nekaj tedni govoril in pri tem citiral znan stavek sv. Avguština: »'Bojim se, da bo Gospod šel mimo' in ga jaz ne bom prepoznal; da bo Gospod šel mimo mene v eni od teh majhnih, pomoči potrebnih oseb, in jaz ne bom spoznal, da je to Jezus.«⁶

Bodimo še posebej skrbni pri drobnih izrazih pobožnosti, ki naredijo naš odnos z Bogom bolj zaupen in topel ter pripravijo Jezuščku prijetno prenočišče: na primer, pokrižajmo se počasi in se pri tem zavedajmo, da nas sprejema presveta Trojice in smo odrešeni po križu; sproščeno, a pobožno se zberimo, ko zmolimo pred jedjo ali se po njej zahvalimo Bogu za hrano; s poklekom pred *večnim Betlehemom — tabernakljem*⁷ pokažimo trdnost konkretne in aktualne vere; z ljubeznijo pozdravimo našo Mater v njenih podobah in se pripravimo v teh prvih decembrskih dneh na slovesnost njenega brezmadežnega spočetja ... V sušnih dneh nam bo Devica Marija pomagala najti prijetno dišeče rože, polne *bonus odor Christi*⁸, kakor se je zgodilo v prikazovanjih gvadaluške Matere božje sv. Juanu Diegu, ki se ga spominjamo 12. decembra.

Od 17. decembra naprej pričakujemo Jezusa s sveto nepotrpežljivostjo: *Obljubljeni Odrešenik bo prišel, ne bo odlašal, takrat ne bo več strahu na naši zemlji.*⁹ »Ko torej slišimo, da se govori o Kristusovem rojstvu, ostanimo tiho in pustimo, da spregovori Dete *nam*; vtisnimo v svoje srce njegove besede, ne da bi odmaknili pogled z njegovega obličja. Če ga vzamemo v naročje in se mu pustimo objeti, nam bo prinesel mir srca, ki mu ne bo konca. To Dete nas uči, kaj je zares pomembno v našem življenju. Rodi se v uboštvu sveta, ker zanj in za njegovo družino ni bilo prostora v prenočišču. Zatočišče in oporo najde v hlevu in je položeno v živalske jasli. In vendar iz tega nič izvira luč božje slave.«¹⁰

Ko dobi odnos do Boga ta okus vedrine in sreče, tako značilen za Betlehem, vzbrsti tudi okoli nas kot zrel sadež okrepljeno vzdušje domačnosti, prepolno veselja, ki je tako povezano s tem delom leta. Zato nas Cerkev poziva, naj v adventnem času bolje pripravimo svoje srce in nas spodbuja, naj pozabimo na postranske stvari, hrup, ki nas raztrese, površinskost takojšnjega ... Morda nas zaposlujejo številne zadeve in nam v odnosu do Boga manjka umirjenosti. Če nam v odnosu do Gospoda uspe ohranjati ta mir, ga bomo ponujali tudi drugim: tesno sožitje v božičnih dneh nas bo oddaljilo od preprirov, jeze, nepotrpežljivosti ali lahkomišelnosti in radi se bomo skupaj oddahnili in skupaj molili, se trudili za lepe trenutke v družini, brusili predsodke ali zamere, ki so morda prisotne v duši.

Ne bodite v skrbeh, če se nas bo kljub naši dobri volji včasih polastila raztresenost pri opravljanju pobožnosti. A vztrajajmo v boju, da bi pridobili nadnaravno in človeško moč, da jo zavrnemo. S trenutki molitve pred betlehemsko votlino vztrajno obnavljajmo svojo željo, da bi v sebi postavili *žive jaslice*, kjer bi lahko sprejeli Jezusa, čeprav imamo včasih občutek, da smo z glavo v oblakih. V takšnih trenutkih

⁶ Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci 12. 10. 2016 (prim. sv. Avguštin, Pridiga 88, 14, 13).

⁷ Sv. Jožefmarija, AGP, sec. A, leg. 3, carp. 3, cit. v: *Camino. Edición crítico-histórica* (ur. Pedro Rodríguez), Rialp, 3. Izdaja, Madrid 2004, str. 1051.

⁸ 2 Kor 2,15.

⁹ Rimski misal, 19. december, vstopni spev (prim. Heb 10,37).

¹⁰ Papež Frančišek, homilija 24. 12. 2015.

se spomnite, da sv. Jožefmarija ni izgubil poguma, ko se je pred Gospodom včasih počutil tako. Leta 1931 je zapisal: ***Poznam osla tako klavrnega značaja, da bi, če bi bil ob volu v Betlehemu, jedel slamo iz jasli, namesto da bi ponižno častil Stvarnika.***¹¹ Zato me radosti, da se v mnogih deželah širi krščanska navada postavljanja jaslic po domovih.

V teh dneh ne prezrite ljudi, ki so sami ali v stiski in ki jim na ta ali oni način lahko pomagamo, pri čemer se zavedamo, da imamo od tega korist najprej mi sami. Trudite se, da bodo to krščansko skrb od vas prevzeli sorodniki, prijatelji, sosedje, sodelavci: kako krščanska je med drugim pozornost nekaterih vernikov Dela, ki ob določenih večerih ponujajo hrano in pijačo brezdomcem, pa tudi tistim, ki skrbijo za nemoten počitek državljanov.

Preden zaključim to pismo, bi se rad ponovno zahvalil svetemu očetu za naklonjenost, ki mi jo je izkazal na avdienci 7. novembra, in za blagoslov, ki ga je podelil vernikom in apostolatu Prelature. Še naprej molite zanj in za njegove namene v trdnem upanju, da bo Jezus Kristus na božič izlil obilje svojih darov na Cerkev, papeža in ves svet.

V otroškem zaupanju se med devetdnevnicco v čast Brezmadežni zatekajmo k Mariji. Občutimo sveti ponos, da smo otroci tako dobre Matere, ki nas postavi iz obličja v obličje pred Jezusa, kakor je zapisal sv. Jožefmarija. Ta zveza nas bo spodbudila tudi k temu, da se bomo z veseljem še bolj približali bolnikom. Ne nehajte premišljevati o ljubezni in očetovski bližini, s katerima nas je naš ustanovitelj spremljal že ob prvem božiču v zgodovini Dela: na samem z Bogom, z Marijo in Jožefom; ter z vsakim od njegovih hčera in sinov, ki smo se kasneje v teku letu pridružili Opus Dei.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja, vas prosi za več molitev in več zvestobe

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. december 2016.

¹¹ Sv. Jožefmarija, *Zasebni zapiski*, št. 181 (25. 3. 1931). Cit. v: J. L. Soria, *Maestro de buen humor*, Rialp, 3. izd., Madrid 1994, str. 91.